

[Waldorff]

centrale mekanismer i systemet. Og jeg tror, at jeg kunne pege på løsninger, som ikke betød en udbygning af institutionssamfundet og et yderligere formynderi i dette samfund.

Jeg tror, at løsningsmulighederne indsnævres sig temmelig drastisk, hvis denne holdning skal kombineres med det, der faktisk står i budgetredegørelsen, nemlig at dette skal ses som besparelspolitik. Så bliver det virkelig galt, og så er der desværre ikke så forfærdelig meget andet end kristeligt folkepartis løsninger tilbage.

Så kan jeg i øvrigt konstatere, at der ikke var nogen, hverken arbejdsministeren eller statsministeren eller den socialdemokratiske ordfører, som havde lyst til at kommentere den udtalelse, der er i det økonomiske sekretariats rapport om, hvordan man forventer en vending i ledighedsudviklingen, og som direkte handler om, at man forventer at en ændring i ledighedsudviklingen sker ved, at man forhindrer folk i at blive optaget i arbejdsløshedskasserne.

Chr. Christensen (KrF):

Ifølge referatet sagde hr. Waldorff i første omgang, at jeg til Information skulle have udtalt mig sådan:

»I diskussionerne mellem regeringen og forligspartierne har vi oplevet stadig større forståelse for vores tanker om, at familierne skal have udbetalt penge for at gå hjemme og passe deres børn. Det harmonerer også med offentlige udtalelser fra hr. Camre.«

Nu er det en formulering, Information har anvendt, men jeg skal da gerne sige, at det er korrekt, som det er udtrykt, at socialdemokratiet og kristeligt folkeparti har forskelligt ideologisk syn på familien. Men det skal også stå ganske klart, at jeg ikke på et tidligere tidspunkt, heller ikke under de forhandlinger, vi har haft, hvor hr. Camre har været til stede, er blevet imødegået med hensyn til min udtalelse om, at hr. Camre har givet udtryk for, at det må være naturligt, at man er med til at støtte de hjem økonomisk, som selv passer børnene.

Socialdemokratiet har ikke lagt skjul på, at de mente, at familiepolitikken skulle føres ud fra en ganske bestemt opfattelse, ikke mindst at debatten skulle rejses på baggrund af børnekommissionens betænkning. Vi har gjort gældende, at i børnekommissionens betænk-

ning er der to strømninger. Den ene synes vi er ganske glimrende, og den anden synes vi går stik imod det, vi står for. Det er baggrunden for, at vi ikke har ønsket forligsteksten udformet sådan, at det skulle være på baggrund af børnekommissionens betænkning, problemet skulle tages op til debat i den kommende samling.

Jeg har en bemærkning til hr. Poul Schlüter. Hr. Poul Schlüter kom i sit første indlæg – det var under en analyse af de politiske forhold i december 1979 og i maj 1980 – med en stilfærdig udtalelse, der kan opfattes på en sådan måde, at den vender fuldstændig op og ned på de historiske kendsgerninger. Hr. Poul Schlüter sagde sådan:

»Vi tror, det havde været bedre, hvis de mindre, ikke-socialistiske partier både i december 1979, i maj 1980 og senere havde stået sammen med V og K om at presse regeringen til at vende den skæve udvikling; så havde vi været længere fremme mod balancen i dag.«

Jeg går ud fra efter karakteristikken »de mindre, ikke-socialistiske partier«, at bemærkningen ikke mindst var henvendt til kristeligt folkeparti. Udtalelsen kan give indtryk af, at skylden for et manglende samarbejde V, K og kristeligt folkeparti imellem skal lægges på kristeligt folkeparti.

Lad os prøve at gå til december 1979. Da stemte kristeligt folkeparti i overvejende grad som V og K. Den afgørende afstemning stod omkring den indkomstpøllitik, V, K, CD og kristeligt folkeparti i fællesskab var gået til valg på i oktober 1979. Her stemte kristeligt folkeparti i overensstemmelse med det, vi i fællesskab var gået til valg på. Ja vel, havde vi set bort fra det, vi to måneder i forvejen havde sagt til vælgerne og fået mandat til, og så havde stemt partitaktisk med det formål at vælte regeringen, kunne det nok være opnået. Men vi følte altså forpligtelsen over for vælgerne størst. Derfor kunne vi godt spørge: hvem var det, der på det tidspunkt brød samarbejdet de 4 partier imellem?

Lad os gå til april 1980. Vi foreslog, at firkløverpartierne sammen med socialdemokratiet og det radikale venstre skulle sætte sig til forhandlingsbordet, men man ønskede hverken CD eller kristeligt folkeparti med. Vi ønskede partierne held og lykke med forhandlingerne og sagde: der skal ikke blive stukket nogen kæp i hjulet fra vor side, for